

Tápiószele, 1895. június 4. – Szeged, 1958. október 12.

Értelmiségi családból származott, apja ügyvéd volt. 1913-ban érettségizett, majd a budapesti egyetem bölcsészkarának hallgatója lett. 1915-ben behívták katonának, 1917-ben orosz hadifogságba esett. Szibériába vitték, majd leromlott egészségi állapota miatt „csererokkantként” hazaengedték. 1919. január 5-én szerelt le. Folytatta tanulmányait, 1919 júniusában bölcsészdoktori címet szerzett. 1919. május 3-ától a Magyar Nemzeti Múzeum Országos Széchényi Könyvtárának gyakornoka, majd alkalmazottja. 1925-ben a budapesti egyetemen a késő középkori egyetemes történet tárgykörben magántanári címet szerzett. 1925-től 1930-ig ösztöndíjas Rómában; 1926-ig az ottani Magyar Történeti Intézet, majd 1928-tól a Római Magyar Akadémia titkára. 1930-tól ismét az Országos Széchényi Könyvtár munkatársa, emellett előadó a pesti bölcsészkaron. 1935-ben kinevezték a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem egyetemes történeti tanszékére nyilvános rendkívüli, majd 1937-ben rendes tanárnak. 1940-1941-ben a pécsi egyetem bölcsészettudományi karának dékánja. 1940. október 19-én a kolozsvári egyetem tanára lett, majd 1942-től a szegedi egyetem professzora. 1944 novemberétől tagja, majd titkára a tápiószelei nemzeti bizottságnak és a polgárőrségnek. 1945 áprilisában tért vissza Szegedre. Miután igazolták, bekapcsolódott a város közéletébe, belépett a pedagógusok szakszervezetébe. Csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz, szeptember 30-ától a szegedi szervezet elnöki tanácsának a tagja. 1945. augusztus 26-án behívták a szegedi törvényhatósági bizottságba. 1946. július 22-étől a Szegedi Nemzeti Bizottság elnöke. 1945-1946-ban ismét bölcsészkar dékán, 1946-1947-ben az egyetem rektora; a következő tanévben prorektor. 1946 decemberétől a Szegedi Kis Újság főmunkatársa volt. 1947. augusztus 31-én a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben országgyűlési képviselővé választották. 1947-1948-ban az FKGP szegedi szervezetének az elnöke. 1948. augusztus 1-jétől a Szegedi Hírlap főszerkesztője. 1948. augusztus 24-én a Magyar Dolgozók Pártja, arra hivatkozva, hogy fia disszidált, lemondatta a nemzeti bizottság elnöki tisztéről. Októberben képviselői mandátumától is meg kellett válnia, amit 1948. november 16-án jelentettek be az Országgyűlésben. Visszavonult a politikai élettől. 1950 januárjában, saját kérésére, felmentették az egyetemes történeti tanszék vezetése alól, és áthelyezték az egyetemi könyvtárba. Ezután már csak tudományos kutatással foglalkozott. Szakterülete a keresztény középkor, Magyarország és a külföld kapcsolatai és a középkori diplomatika. Számos könyvet, cikket, tanulmányt publikált, egy részük idegen nyelven is megjelent. 1955-ben ment nyugdíjba. Tagja volt a Magyar Történelmi Társulat igazgatói választmányának, a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaságnak (egy időben másodelnök) és a Magyar–Szovjet Művelődési Társaságnak.